RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

U I T S P R A A K Nr. 2000/19 Med

i n d e k l a c h t nr. 133.99

ingediend door:

hierna te noemen ‘klager’,

tegen:

hierna te noemen ‘verzekeraar’.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Klager oefent het bedrijf uit van assurantietussenpersoon. Tussen klager en verzekeraar is een geschil gerezen over de vraag of klager recht heeft op provisie over verzekeringen die verzekeraar naar de portefeuille van klager heeft overgeboekt.

De klacht

Een relatie van klager heeft bij brief van 28 september 1998 aan haar toenmalige gevolmachtigde assurantietussenpersoon te kennen gegeven dat zij diens intermediair wilde beëindigen. In september 1998 is klager verzocht de verzekeringen van die relatie te behartigen. De relatie van klager heeft bij verzekeraar drie arbeids-ongeschiktheidsverzekeringen gesloten met expiratiedatum 1 januari 1999. Ter zake van die posten heeft klager met verzekeraar contact opgenomen en hem gevraagd hoe de situatie het best kon worden opgelost. Aan de orde was de voortzetting van de drie arbeidsongeschiktheidsverzekeringen met een andere (de juiste) verzekeringnemer, de beëindiging van de bemoeienissen van de vorige tussenpersoon en het voortaan optreden van klager als tussenpersoon. Met verzekeraar is nadrukkelijk gesproken over provisierechten voor klager als huidige tussenpersoon. Verzekeraar heeft medegedeeld dat er gewijzigde polisbladen zouden worden afgegeven en dat de provisierechten per 1 januari 1999 naar klager zouden overgaan. In eerste instantie is dat ook zo geregeld, doch later heeft verzekeraar een en ander weer teruggeboekt. Klager heeft op 23 december 1998 nog schriftelijk aan verzekeraar bevestigd dat hij voortaan als intermediair moet worden aangemerkt. Op grond van het vorenstaande meent klager dat het recht op provisie hem per 1 januari 1999 toekomt. Verzekeraar ontkent dat.

2000/19 Med

Het standpunt van verzekeraar

In de brief van 28 september 1998 van de verzekeringnemer aan de toenmalige tussenpersoon wordt niet gesproken over wijziging van het intermediair. De verzekeringnemer verzoekt slechts haar polissen 'pro forma' te beëindigen, omdat zij verwacht elders goedkopere verzekeringen te kunnen afsluiten. Verzekeraar heeft de brief van 28 september 1998 pas op 29 januari 1999 per fax van klager ontvangen.

De vroegere tussenpersoon is niet de gevolmachtigde agent van verzekeraar. De opzeggingen van de arbeidsongeschiktheidsverzekeringen zijn dus niet tijdig (drie maanden vóór de expiratiedatum, 1 januari 1999) door verzekeraar ontvangen.

In een telefoongesprek van half september 1998 heeft verzekeraar klager geadviseerd over de wijziging van de verzekeringnemer van de arbeidsongeschiktheidsverzekeringen en over de wijziging van het intermediair. Verzekeraar gaat ervan uit dat bij die gelegenheid - in overeenstemming met de gebruikelijke opstelling in dit soort zaken - slechts in algemene zin is geadviseerd over de te volgen stappen. Aangezien klager in september 1998 geen partij was bij de bedoelde verzekeringen, is het volgens verzekeraar uitgesloten dat toezeggingen zijn gedaan over wijziging van het intermediair met de daaraan verbonden provisierechten en wijziging van de verzekeringnemer. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 17 lid 2 van de Wet assurantiebemiddelingsbedrijf dient de verzekeringnemer schriftelijk aan de verzekeraar te verzoeken om een wijziging van het intermediair. Dit verzoek heeft verzekeraar pas op
7 januari 1999 ontvangen, derhalve op een moment dat de verzekeringen (met vervaldatum 1 januari 1999) al waren gecontinueerd tot 1 januari 2009. Verzekeraar heeft het verzoek van klager vervolgens gehonoreerd en tevens de tenaamstelling van de verzekeringen gewijzigd. Een wijziging van de tenaamstelling is echter geen wijziging van het te verzekeren risico en levert derhalve geen grond op voor het tussentijds beëindigen van de polissen. Op grond van artikel 17 lid 3 van de Wet assurantiebemiddelingsbedrijf komen de provisierechten voor de nieuwe termijn toe aan de overdragende tussenpersoon.

Verzekeraar meent dat de Raad van Toezicht Verzekeringen op grond van artikel 5 van zijn Reglement niet bevoegd is te oordelen over de klacht met betrekking tot de toekenning van provisierechten over de nieuwe contractstermijn, omdat klager geen consument is in de zin van dat artikel.

Het commentaar van klager

Naar aanleiding van het verweer van verzekeraar heeft klager zijn standpunt gehandhaafd en nog het volgende aangevoerd. De vorige tussenpersoon had verzekeraar tijdig van de intermediairwijziging op de hoogte kunnen stellen, dan wel de verzekeringnemer moeten mededelen dat zulks rechtstreeks aan verzekeraar diende te geschieden. Juist vanwege de formulering in de brief van 28 september 1998 heeft klager verzekeraar verzocht de verzekeringen via zijn kantoor te continueren en gevraagd hoe een en ander het beste kon worden gerealiseerd. Verzekeraar heeft bevestigd dat een intermediairwijzigingsformulier akkoord was en heeft de toekenning van provisierechten aan klager bevestigd. Klager acht de stelling van verzekeraar met betrekking tot

het niet tijdig inzenden van de intermediairwijziging niet relevant. Tijdig is kenbaar gemaakt dat van de diensten van de vorige tussenpersoon geen gebruik meer zal worden gemaakt. Vóór 1 januari 1999 is schriftelijk aan verzekeraar bevestigd dat het kantoor van klager als intermediair dient te worden aangemerkt. Dat de toekenning van provisierechten buiten de competentie van de Raad van Toezicht Verzekeringen zou vallen is volgens klager secundair. De relatie is daarbij indirect betrokken.

Het oordeel van de Raad

1. In artikel 5 van het Reglement Raad van Toezicht Verzekeringen is bepaald dat de Raad tot taak heeft erop toe te zien dat bij het bemiddelen bij overeenkomsten van verzekering met consumenten en in het bijzonder ten aanzien van het zorgvuldig en voortvarend optreden in het verkeer met consumenten, de goede naam, c.q. het aanzien en het vertrouwen in het verzekeringsbedrijf in stand wordt gehouden.
2. De klacht is uitsluitend gericht tegen het standpunt van verzekeraar dat aan klager geen provisie toekomt ter zake van de onderhavige verzekeringen die, naar klager stelt, behoren tot zijn portefeuille. Daaruit volgt dat de klacht een geschil betreft tussen klager als tussenpersoon en verzekeraar omtrent hetgeen waarop klager in de uitvoering van zijn bedrijf jegens verzekeraar aanspraak meent te hebben. Dit brengt mee dat klager niet kan worden beschouwd als een consument zoals bedoeld in voormeld artikel 5. De Raad is derhalve niet bevoegd om naar aanleiding van de klacht een onderzoek in te stellen.

De beslissing

De Raad verklaart klager niet-ontvankelijk in zijn klacht.

Aldus is beslist op 14 februari 2000 door Mr. H.C. Bitter, Mr. F.H.J. Mijnssen, D.F. Rijkels, arts, Mr. B. Sluijters en Dr. B.C. de Vries, arts, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. C.A.M. Splinter, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. F.H.J. Mijnssen)

De Secretaris:

(Mr. C.A.M. Splinter)